

USNESENÍ SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU
(prvního senátu)
10. září 2007

Věc F-146/06

Michael Alexander Speiser
v.
Evropský parlament

„Veřejná služba – Dočasní zaměstnanci – Odměna – Příspěvek za práci
v zahraničí – Opožděná stížnost – Zjevná nepřípustnost“

Úplný text v německém jazyce II-A-1 - 1303

Předmět: Žaloba, podaná na základě článků 236 ES a 152 AE, kterou se M. A. Speiser domáhá zrušení rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu ze dne 11. září 2006 o zamítnutí jeho stížnosti směřující proti odmítnutí poskytnout mu příspěvek za práci v zahraničí.

Rozhodnutí: Žaloba se odmítá jako zjevně nepřípustná. Žalobce ponese třetinu vlastních nákladů řízení. Evropský parlament ponese kromě vlastních nákladů řízení i dvě třetiny nákladů řízení vynaložených žalobcem.

Shrnutí

*1. Úředníci – Žaloba – Předcházející správní stížnost – Lhůty
(Služební řád, články 90 a 91; pracovní řád ostatních zaměstnanců, článek 46)*

*2. Řízení – Náklady řízení – Vyrovnání – Výjimečné důvody
(Jednací řád Soudu prvního stupně, čl. 87 odst. 3 první pododstavec; rozhodnutí Rady
2004/752, čl. 3 odst. 4)*

1. Není dovoleno, aby úředník nebo dočasný zaměstnanec obcházel lhůty upravené v člancích 90 a 91 služebního řádu pro podání stížnosti a žaloby tím, že by prostřednictvím žádosti napadl starší rozhodnutí, které nebylo napadeno ve stanovených lhůtách, neboť pouze existence nových podstatných skutečností může odůvodnit předložení žádosti o nový přezkum rozhodnutí, proti němuž již nelze podat opravný prostředek.

Jako novou skutečnost, umožňující odchýlit se od systému lhůt kogentně upravených v člancích 90 a 91 služebního řádu, nelze kvalifikovat okolnost, že na žádost dotyčného úředníka nebo dočasného zaměstnance správa později znovu přezkoumala jeho případ, aby mu poskytla dodatečné informace. V tomto ohledu je dopis správy, podle něhož dřívější zamítavé rozhodnutí zůstává nezměněno, pouze potvrzením tohoto dřívějšího rozhodnutí, a v důsledku toho jeho účinkem nemůže být spuštění běhu nové lhůty pro podání žaloby.

(viz body 22 a 27)

Odkazy:

Soudní dvůr: 15. května 1985, Esly v. Komise, 127/84, Recueil, s. 1437, bod 10; 10. července 1986, Trenti v. HSV, 153/85, Recueil, s. 2427, bod 13

Soud prvního stupně: 4. května 2005, Schmit v. Komise, T-144/03, Sb. VS s. I-A-101 a II-465, bod 147; 7. září 2005, Krahl v. Komise, T-358/03, Sb. VS s. I-A-215 a II-993, bod 52, a citovaná judikatura

Soud pro veřejnou službu: 29. června 2006, Chassagne v. Komise, F-11/05, Sb. VS s. I-A-1-65 a II-A-1-241, bod 24

2. Na základě čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu prvního stupně může Soud rozdělit náklady, pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

V tomto ohledu skutečnost, že v rámci žaloby zamítnuté z důvodu opožděnosti předcházející stížnosti správa alespoň částečně způsobila opožděnost stížnosti, když dotyčného vyzvala k tomu, aby podal stížnost směřující proti potvrzujícímu aktu, který nepříznivě nezasáhl do jeho právního postavení, představuje výjimečný důvod ospravedlňující rozdělení nákladů mezi dotčený orgán a úředníka požadujícího náhradu nákladů, které v rámci řízení vynaložil.

Krom toho, ačkoli je nesporné, že účastník řízení může v jakémkoli okamžiku uplatnit imperativní pravidlo týkající se přípustnosti žaloby, zdá se, že je neslučitelné s dobrou vírou, kterou se musí řídit vztahy mezi orgány Společenství a jejich úředníky, aby se orgán u soudu dovolával potvrzující povahy aktu poté, co u úředníka vyvolal mylný dojem, že tento akt může být předmětem stížnosti.

(viz body 30 až 33)